

J. A. A. Donath
A Triannita krónikák
A bitorló fivér

helma

Helma 2023

J. A. A. Donath

A TRIANNITA KRÓNIKÁK
A BITORLÓ FIVÉR

A HARMADIK KÓDEX

© Jenei András 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-028-0

A borító Jeneiné Gátfalvi Ágnes és Kaszás Zsófia munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A szerző hivatalos weboldala: www.jeneiandras.hu

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

**A magyar könyv is
magyar termék**

Tartalom

Köszönetnyilvánítás.....	6
Historica	6
1. A fekete a fehérbe.....	12
2. A becsület drága dolog.....	27
3. Zivatarfelhők érkeznek.....	37
4. Az eladott eskü.....	49
5. A monostor.....	63
6. Amikor az árnyék is lopakodik.....	77
7. Követ kővel	91
8. Szemtől szemben.....	110
9. A nyáresti fogadó.....	127
Szereplők, helységnevek	131
ELŐKÉSZÜLETBEN.....	136
AJÁNLÓ.....	137
A SZERZŐ BEMUTATÁSA.....	138

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom feleségemnek, Egnesznek, aki velem volt Sárhegyen, eljött velem, és együtt néztük az ihletet adó előadásokat, aki elkészítette nekem az első és egyetlen Triannita-köpenyt, s arcát adta Lady Aegnesznek; Marcinak, aki olyan zenét mutatott meg nekem, aminek hónapokon keresztül hallgatása ihletett egy-egy fejezetet, s nem utolsósorban azoknak az olvasóknak, akik kőkeményen kritizáltak azért, hogy tanuljak még...

Historica

A háború, amely közel hatszor forgatta meg maga körül a tavaszt, amit csak lehetett, meghagyott a medencének fekete és gyászos emlékként. Aztán ezt a rövidnek tűnő, ám több ember számára nagyon hosszú korszakot követte az az újabb hat év, amit Pelvethia ki-gyó-gyu-lá-sá-nak is hívtak...

A régóta félelmet keltő hír, miszerint a romurok (ez a távoli tájakat uraló nép), a „Nagy veszedelem”-nek hívott, vad sereg eléri a birodalmat, s irtózatossá karmai még azon is túlnyúlnak majd, pont abban a pillanatban érkezett meg, amikor az emberek békét reméltek. S akkor egy korszaknak a végét, egynek meg a kezdetét jelentette Robert király trónra lépése, amit nemcsak jogos örökségként érdemelt ki, hanem elhozta a medence népének a közel húsz évig nélkülözött békét és igazságosságot, no, meg a nyugalmat is. Azt, amiben nem kellett attól félnie senkinek, hogy egy-egy énekért vagy mondatért a fejét veszi a korábbi trónbitorló király. Okkal vagy ok nélkül árulónak nyilvánítja azt, aki nem hajt fejet az általa meghamisított szentírásnak; akinek ez idő alatt embertelen katonái, a bíborkeresztes lovagok nevetve gyilkoltak férfit, nőt vagy éppen gyereket, s aki húsz évig uralkodott zsarnoki módon öntetszelligéssel és irgalom nélkül gyalázzal átítatott uradalma hamis uraként.

Ezt győzte le az egykori igaz király egyetlen és addig rejtve élő utódja, akit bőszen segítettek a békét és igazságot, hitet szolgáló – előtte majdnem végleg eltiport – rendbéli Trianniták, s az a rengeteg ember, aki szövetségként vagy ajándékba kapott földekért csatlakozott a felszabadító seregéhez.

A szabadságért folytatott harcokban szerepet kaptak a birodalom keleti részében élő pusztabéliek, akiket Magor, az egykori klánvezér vezetett; a délről hívott Dünelovagok, akiknek otthonát ekkor rombolta le majdnem teljesen egy

irtózatos világ (tűzet és hamut az égbe és a földre okádó hegyek, remegő földek és egész földnyelveket legyaluló vízárاداتok); az egykori vérrel megpecsételt szövetség északi népeinek megannyi klánja és mindenki, akit Robert és hívei össze tudtak gyűjteni.

S közöttük volt az a maroknyi Triannita lovag, akik így vagy úgy túléltek az ellenük és a rend ellen folytatott pusztítást. Sir Andrew Grand, aki már korábban is bizonyította igazi lovagi mivoltát és igaz hitét a rend és a lovagi esküje felé, Sir Leon Bringe, aki apja nyomdokain haladva visszaszerezte a rendbéliek becsületét, vagy akár édesanyja, Lady Bringe, aki ekkor árulta el fiának, hogy apja a halála előtt újabb gyermeket nemzett családjának. Hozzájuk tartozott az idős Petrus atya is, aki sok-sok évig vezette a Jobb Kéz rendjét, majd ő volt az is, aki kiérdemelte, hogy a megszületett új királyság – Pelvethia – urának a fejére tegye a koronát.

Épp, amikor a birodalom ünnepelni akarta a frissen kivívott békéjét, egy hírhozó, ki véres karddal vágatott Robert elé, ismét harcra szólította a katonákat és mindenkit.

„–...egyetlen feladatunk lészen, ami nem más, mint megvédeni hazánkat!” – mondta akkor a király és tudta, hogy újból bizonyíthatja, hű lesz népéhez és koronájához.

A keletről és délről érkező, vad és könyörtelen harcosok úgy haladtak előre, mint a sáskák. A falvakat kifosztották, felgyújtották, és akit találtak, többféle módon tettek foglyukká. Aki tudott harcolni, azt maguk előtt hajtották (mindezt megelőzően addig kínozták a szerencsétlent, amíg eszét vesztette, ezzel biztosították, hogy sose forduljon szembe az őt korbáccsal vezető romur lovasoknak), hogy elővédként és könnyű veszteségként emelje a seregük létszámát, aki meg harcképtelen volt, azt vagy teherhordónak vagy másnak használták fel. Az egyszerű népet hátrahagyták, hogy állatait és földjei minden jussát nekik szolgáltatthassa életéért cserébe, de aki ellenszegült, azt olyan kegyetlenül ölték meg, hogy kevesen maradtak, akik nem vállalták a rabigát. Az asszonyokat vagy saját vágyaik kielégítésére használták – gyakran saját uruk vagy családjuk szeme láttára –, de szolgának és bármi másnak is magukhoz kötötték őket.

A gyerekeket már korán harcosaik kezére adták, hogy megtanítsák nekik, hogyan lehet az általuk messziről hozott fegyverekkel és testük erejével gyorsan ölni. Aztán többségüket – főleg azokat, akik ellenszegültek – csoportokban küldték vissza messzi hazájuk felé, hogy ottani uruknak ajándékba átadják, ezzel is bizonyítva iránta érzett hűségüket.

A falvak sokasága rombolásaik martaléka lett, a legelők a rajtuk keresztül hajtott állatok nyomán az eltelt idők alatt kopárrá váltak, az erdők buja lombú növényzetének földbe tiprása könnyet fakasztott az arra járók szeméből.

A nagyobb várakat nem tudták bevenni, de a körülötte fekvő falvakat és tanyákat annyira kizsákmányolták és felgyújtották, hogy akik ott éltek, gyakran életük árán is inkább nekiugrottak a bevehetetlen falaknak (merthogy azok nem voltak képesek mindannyiuknak menedéket nyújtani), és így sokan haltak meg az értelmetlen ostromok alatt. Aki tudott, az menekült, vagy életet és kegyelmet remélve azon vette észre magát, hogy egybeolvad az egyre szaporodó idegenekkel. Nem egy erődítmény szolgált a közeli nép védelméül, a kisebbeket viszont úgy morzsolta össze az egyre duzzadó ellenség, mint ahogy a jó malomkő a magot, amiből a legfinomabb liszt kerül a zsákba.

A király és serege több helyen bocsátkozott csatákba a romurokkal, de igen gyakran vesztek. Hiába volt ismert számukra keleti harcmodor, mindig volt valamilyen csel az ellenség manővereiben, ami miatt a csaták véres és igen nagy veszteséggel záródó kudarcá váltak. Bevetették a seregek parancsnoka bármilyen tervet, ha az elején nyerni is látszott a hazát védők csoportja, a végén megfordultak az esélyek, és vagy menekült a birodalmi sereg vagy könyörtelen halállal lakolt az ellenszegülésért. Hiába volt a sok kard vagy páncél, a pusztanépek könnyűlovassága, de még a védett és erős nyílpuskások hada a király oldalán, gyakran olyan nyílzáporral indítottak a romurok, hogy azt hihette a katona, annyi nyila van az ellenségnek, mint égen a csillag.

Aztán, ha a nyílvevők áradata meg is ritkult, a tömegre rontó őrző férfiak ütöttek, vágtek, szúrtak és lovaikkal eltiporva szinte legyalulták a védekezőket.

Aki nem esett el harcosként, az meghalt utána; kegyelmet nem ismertek a keletről jött harcosok. Ugyanúgy legyilkolták ellenségeiket, mint egy vacsorára szánt barmot, de ha saját embereik voltak engedetlenek, ott is hamar villant a kard, és folyt a vér.

Ellenségeik táborait, kisebb várakat felgyújtották, s ha az elfogott férfiakkal megvoltak a fegyvereik, amikkel a következő csatában már csatasorba lehetett őket állítani, vitték magukkal, a leigázottak maradványait pedig hátrahagyták.

A keletről hozott vallásuk nem ismerte a Mindenek Atyjának hitét, így saját urukhoz, Hammanhoz imádkoztak. Ez a furcsa istenség ugyanúgy ott élt mindenben, adott és elvett, de sokkal több szimbólumot fogadtak magukba és szertartást tartottak hitükben, mint a nagy földrész itteni vidékein. Reggeli és vacsora előtt, nagyjából a napkelte és napnyugta tájékán, akinek volt, egy apró kendőt tett a földre, és hosszú hajlongásokkal mormolta imáját a nap felé;

harc alatt uruk nevét kiáltozták és sosem mondtak áldást étkezés előtt, vagy temették el elesetteiket szavakkal. Hitük igéit egy az itt élők számára olvashatatlan jelekkel írt könyvben hordozták néhányan magukkal, amit Tammonnak hívtak, (valamivel vékonyabb könyv, mint a Szent szavak) és egy vörös borítású, vastag bőrtokban foglalt helyet.

A szinte majdnem napra pontosan hat év leteltével a támadók utánpótlása kezdett elapadni, a helyi adottságok nem bizonyultak elégségesnek a nagyra nőtt emberáradat megélhetésére, így az addig rendezett csapatok kezdtek felbomlani. Az egyre jobban elfáradt és elégedetlen harcosok kisebb csoportokban indultak el mindenfelé garázdálkodni, nem egyszer már saját társaikat is megtámadták, amikor az őket a medencébe vezető alvezérük hírt kapott hazájukból: a nagy Rham haldoklik, s az új vezérválasztásra meg kell jelennie.

Innentől kezdve többször indultak el visszafelé, s megelégedtek annyival, a-mennyit addig elvettek. Visszavonulásukat mégsem vereségnek könyvelték el, s bár mialatt ugyanúgy keletre és délre elhagyták a Gyűrű-hegység által körbevett királyságot, több kisebb csatát is elvesztettek, csak azt hajtogatták: Visszajövünk és mindenért százaitokat fogjuk rabjainkká tenni!

Utolsó gáztettükként rárontottak egy kolostorra, s az ott lévő szerzeteseket, meg az őket védő lovagokat beteretelték a nagy imaterembe, majd miután mindenkit lekaszabolta, rájuk szórva átkaikat felégették az egész helyet. A kolostor azóta újjáépült, de az a terem, ahol a gyalázat megtörtént, padlójában őrzi az ott megölt emberek vérét; a szürke kőlapokban vastagon kacsaringóznak a vörös vonalak, melyek a hit szerint vércsíkok jelként az utókornak.

Mindazok, akik túléltek a pusztulást, akik elbujdosva vagy csatában megélhették az újonnan életre kelt szabadságot, közösen kezdhették felépíteni a birodalmat. A lerombolt falvakat, várakat, hidakat és mindent. Izmaik megfeszített erejével és a hitüket erősítő Szent Szavak igéit hirdető testvérekkel együtt, kéz a kézben hordták a követ, cipelték a vályogot, de egymást biztatva ültették a fákat és hajtották a fiatal állatokat is.

Mire a nép magához tért a veszteségek után, Robert király tanácsosaival megkezdhette a törvényei megalkotását. A nem egy csatában részt vett uralkodó hosszú napokon keresztül vitázott lordjaival és az arra hivatott nemeseivel, hogy mi a legjobb a királyságnak, s mi a népnek, mindezt úgy, hogy rend is legyen, és lehetőleg a királyi kincstár is gyarapodhasson. A korábbi adókat rendbe rakta, az elavultakat megszüntette vagy átalakította; a királyságot a nagyobb várakhoz tartozó területekkel tartományokra osztotta:

ezeket így tudta könnyebben kormányozni. A királyi sereget egy bizonyos létszámmal fenntartotta, de a tartományi lordoknak kötelessége lett a saját katonáikkal hadba vonulni, ha az a birodalom céljait – legfőképp a békét, és nem a hódítást – szolgálta.

A környező királyságokkal (akik kivétel nélkül fellelégeztek azon, hogy a vad népet maga Pelvethia állította meg, hiszen nyugatabbra nem jutottak a romurok) megújította a kereskedelmi kapcsolatokat, igyekezett mindenre odafigyelni és betartatni a törvényeket.

A királyság érdekeit nézve, no, meg mert minden férfit egyszer legalább utolér a szerelem, a nyugaton fekvő estrenók uralkodóházából feleségül vette Donna Consuelo hercegnőt (aki egyetlen gyermeke volt Caracas királynak), s így az új szövetséggel kétszeresen is termékeny magokat vetett a hon földjébe. Az ifjú ara hamarosan egy fiúnak és egy kislánynak adott életet, akiket a legnagyobb gonddal neveltek, hogy méltó uralkodó válhasson bármelyikükből.

Majd, ahogy lenni szokott, a királyság bizonyos tartományai, amelyek messzebb estek Zamentől, többször engedtek meg maguknak nem éppen törvényes adókat, s hiába érkeztek a távolból felkerekedett parasztok panaszukkal a király elé, a helyi urak ügyes praktikákkal mindig kicsúsztak a törvényt betartató, uralkodói levéllel rendelkező bírólovagok ítélezései alól. Aztán, ha mellettük megjelentek a nagy becsben tartott és nagy tekintélyt kivívott Trianniták, hogy kiderítsék a vitatott törvényességet, vagy ők is mindent valamiért rendben találtak, vagy ha rajtakapták a helyi urat a garázdaságon, helyben megtörtént a törvénykezés és az azonnali ítélet.

De a peremterületek messze voltak, és már igen gyakran fejtegették a vezetőik, hogy ők saját földjeikkel úgy gazdálkodnak – beleértve az ott élő jobbágyokat is –, ahogy nekik tetszik, s ha a király nem ért vele egyet, akkor csatolja le területeiket a birodalomtól. Na, mert hogy ami az uralkodót és a koronát illette, azzal mindannyian rendesen elszámoltak (a jelentések szerint) időről időre.

A helyi gazdálkodó nép pedig a nagy messzeségek miatt, meg mert mégis csak a szülőföldjükről volt szó, nem gondolt az elköltözésre, s ha megrágták a bajukat, mindig ugyanoda jutottak: az egykori zsarnok ideje alatt sokkal rosszabb volt soruk, hát mostanság legalább nincs irgalmatlanság, gyalázat, csak esetleg szűkebb tél a betakarítás után...

Robert király azt is törvénybe foglalta, hogy a népnek szabad hinni a Mindenek Atyjában, s hogy ebben segíthessék őket a hitet gyakorló szerzetesek, szaporodtak a kolostorok is. Itt amellet, hogy a beteget, a rászorulókat is segítették a testvérek, mindig akadt szállás és némi étel a vándoroknak, s szívesen látták a Triannita lovagokat is, kiknek száma lassan, de gyarapodott.

Nem volt gyakori ugyan a rablók és tolvajok megjelenése, de azért akadt, hogy egy-egy vándorárust vagy távolabbi portát megtaláltak és kifosztottak. Ilyenkor vagy a megtámadott bocsátkozott a saját védelme érdekében harcba, vagy ha akadt a közelben fekete köpenyes lovag (bal vállán a himzett, háromágú és duplaszáras kereszttel), hát tudhatta: egy Triannitát az efféle cselekedetre esküje akár az élete árán is kötelezi.

Így aztán, ha kisebb viharokkal is, de va-la-mennyi-re megvolt az egyensúly a birodalomban. A nép felkelt reggel, este álomra hajtotta fejét, tavasszal vetett, ősszel betakarított; a csikósok és gulyások hajtották jószágaikat; a szerzetesek gyógyítottak és tanítottak (mellette többjük másolta a korábban alig fennmaradt Szent Szavakat), áldást mondtak és temettek; a lordok éltek és túlélést biztosítottak másoknak – így vagy úgy –; a király pedig erősítette országát. Katonái éppen megpihentek a romurok kivonulása után, ezért végre kiadhatta azokat a földeket némelyiknek, amit még akkor ígért meg, amikor annak idején a zsarnok ellen hívta őket seregébe. A harcosok viszont nehezen viselték a harctalan létet, így többjük egy-egy tartományi úr udvarában a harci játékokon tartotta gyakorlatban magát. Az efféle játékok mellett mindig voltak lovagi tornák is, ezeket pedig szerette a nép és szívesen próbálták szerencsét itt az innen-onnan érkezett kóbor lovagok, akik a nyereségből tudták fenntartani magukat, meg esetenként a pár emberből álló csapatukat.

Két évvel a romurok kivonulása után olyannyira kinőtte magát Zamen belseje, hogy a Dann túlpartján új várat kezdtek építeni az emberek. A vár eleinte nem volt nagy; hátát maga a széles folyó és az öreg város védte, a többi oldalról pedig széles csatornákat ástak, melyekben vígan fodrozódott a délre tartó folyóból a várárokba vezetett, kék Dann vize. A vár falainak köveit a közeli hegyekből bányászták, valamint mivel a király kibővítette a Zamen várhegyének a belsejében futó alagutakat, onnan is jutott elég belőlük.

A szorgos nép és az egyre szebb vár hamarosan büszkén tekingetett át Zamenre; négy kapuja s tornyai mellett számtalan házának cserepes teteje, megannyi lobogója mutathatta meg magát, és így elégségesnek bizonyult a letelepedőknek. A más korban emberöltőkön keresztül épülő váraaktól eltérően ez az új erőd a sok emberi kéz és segítség eredményeként olyan hamar nőtt ki a földből, hogy a környező uradalmak mind csodálattal figyelték a nép erős akaratát és annak új városát.

Amikor aztán egyre többen hívták ezt az új helyet „Kisváros”-nak, ez oly módon ragadt rá, hogy Kis-Zamen lett végül a neve. Pedig széltében és hosszában éppen csak alig volt kisebb, mint a királyi palotával és csipkés tornyokkal rá védő tekintettel figyelő fővár.

A folyóban, a középén lévő Védelvezők-szigete továbbra is a Trianniták kolostorát (amit az egykori zsarnok leromboltatott, és a szerzetesek még a háború alatt újjá tudtak építeni), kertjeiket, a szerzeteseket, a pihenő lovagokat fogadta be, de sok beteget istápoltak még itt, akiknek betegségeitől félték az egyszerű emberek.

A másik régről, csak a lelkekben megmaradt szokás, az éves zarándoklás a nagy, szürke sziklához, amin szintén ott volt a Triannita jel, újraéledhetett. Annak idején – még a zsarnoki gyalázat előtt – három ilyen hatalmas gránittömb várta a Mindenek Atyjában hívő népeket. Az egy emberöltő alatt legalább egyszer a lélek által megkövetelt szertartáshoz a birodalom más-más részeiben álló szikla sosem maradt látogatatlan, s miután ezeket Robert újra és új helyeken felállította (egy állt nyugaton, Lady Julie sírja közelében, egy keleten a Jobb Kéz erődjében, s egy a Védelvezők-szigetén), a hit ereje ezen a téren is helyreállított. Majd azért, hogy szeretete jelét és köszönetét is kifejezze a rendi szerzeteseknek, egy negyediket készíttetett délen Harbron kikötőjében is; a kereszt három szárának iránya és a közepe így lett teljes.

Majd aztán – mivel igen sebes és széles volt a Dann errefelé, és ezért a hídépítést egyetlen mestercéh sem vállalta –, a két part és a sziget között eléggé gyakori lett a révészek forgalma. De ennek ők örültek, hiszen volt is belőle nem csekély bevételük; némelyikük még éjjel is dolgozott, hogy aztán egyszer a kis vízi járművét nagyobbra cserélhesse és messzebb is elindulhasson.

Mindkét oldalon volt folyami kikötő, de itt csak afféle gályáknak és apró – egyárbocos vitorlásoknak – volt helyük; ezek megálltak egy-egy rövid időre, majd ha felvették szállítmányaikat, ami lehetett ember, állat vagy bármi más is, hamarosan indultak is északra vagy épp délre a tenger felé.

S akkor az északról kitartóan nyomuló téli felhők, mielőtt megritkultak volna és csendesebben engedték volna el magukból a hatalmas hópelyheket, a rügyfakadás előtt még egyszer jégtáblákkal árasztották el a Dant.

A távoli tájról behatoló hideg levegővel jeges szél is érkezett, de egy furcsa fuvallat mégsem északról, hanem délről közeledett...

1. A fekete a fehérbe

A szürkület egész napos fényessége, amit a mindent eltöltő és elfedő hó eddig eltakart, most körbevette az egész világot. Az ég komor kékje, a fehérbe foltosan beleilleszkedő erdők, melyek a környék hegyeit védték fekete és kopár

ágaikkal, mind elsimitották a tájat. A hegyek alatt hömpölygő Dann, itt északon, nem messze megtörve a keleti irányát délnek fordult, és a jeges kékjével a hátán megannyi elszabadult jégtáblát vitt magával. Némelyik kisodródva a partra összetorlódott egy másikkal, de mivel nem volt vastag, így azonnal darabokra tört és csak azért nem kezdett el olvadni, mert az éj ismét keménnyé fagyasztotta.

A folyó jobb oldalán, ahol az égnek törő hegyek mind téli erdőkkel fedett, havas és szürke dombokként emelkedtek, ásítózva és a sötétségtől sikoltozva fogadták az estét. A nappal a hóeséstől és a napfénytől – ami megtörte a hópelyheken a bágyadt sugarakat –, szinte szivárványosan igyekezett a környéknek melegséget adni, de most még ha világított is a korábban leesett fehérség, ropogva csak halkán aludni készült.

A folyóparti kikötő, ami kora tavasztól késő őszig fogadta és engedte a folyami bárkákat, no, meg a túlpartra és vissza igyekvő révészt, most üresen ragadta a vastag cölöpjeihez a nyugodt és ugyanakkor sebes vizet; alatta néha megmegroppantva az oda beszorult áttetsző és hódarás jég testét.

A széles mólótól nem messze egy kövekből emelt, parányi lőrésekkel kilyuggatott és vörös cserepekkel – no, meg rajta a téli áldással – várakozott egy tömzsi torony. A kövek, amikből megépítették, keményen állták a hideget; talapzatánál a parti sziklából az idő és a víz egy olyan biztos félszigetet hozott létre, amit a legkeményebb csákány sem tudott volna megbontani. A teteje alatti ablakból halvány fény világított ki, de mozgás nem látszott bentről. A tetején keménnyé fagyott lobogó árválkodott, amit a ráesett hótól a lágy szél már képtelen volt megmozdítani.

A Dann túlpartjáról is magas lankák és messzebb az ég felé törő hegyek tekintettek át az itteni partra, a kicsit fentebb fekvő vár tornyaira és durva kőfalaira; ugyanolyan némán álltak őrt a sebes víz által vágott szorosnál, csak épületek és katonák nélkül. A Dormiolus, ez a hol jégfehéren, hol sárgán világító testvére a napnak, úgy őrizte a felhőtlen égen a csillagait, mint a juhász a mezőn le-ge-lé-sző nyáját.

Az őrtoronytól egy közel hatvan láb magas fal indult útjára felfelé a hegyre egészen a sziklákról letekintő fellegvár aljáig. Itt volt még egy kaputorony, aminek széles és rácsos száját most egy hatalmas fakapu is védte; tetején, hasonlóan a falhoz, csipkés szegély díszelgett. (Ezen a kapun tudott átjutni az, aki nyugatra vagy onnan tartott visszafelé, hogy célját elérje, a vízi utat leszámítva. A folyó és a hegy által lezárt völgy miatt, aki itt ment át, némi áthaladási pénzt – kapuvámost – kellett, hogy adjon.)

Az egyik szegletében apró tűz pislogott, mellette két katona beszélgetett, akik vastag, gyapjúköpönyegekbe burkolózva néha meg-megkotorták a melegséget adó lángokat. Fekete köpenyeikről az egyre jobban feltámadó szél a korábban ráeső havat kezdte el lehordani, de mivel most újabb adag nem hullott rá, hamarosan belevesztek volna az éj szintén komor sötétjébe, ha nem világítja meg lándzsájuk hegyét és komor arcukat a tűz.

A fal megszakítás nélkül, kissé enyhe görbületet mutatva tört fel a hegyre; mellette egy jól kitaposott –ám most ez is hóval fedett – út húzódott. A szabálytalan kövekből, de annál egyenesebben rakott építmény tövében szökött eme járás a várig, ahol a lentihez hasonlóan szintén egy kaputorony állt bele a fellegrvár vastag és magas falaiba. S ahogy a fenti kapubástyától lenézhetett az az ór, akinek most nemrég indult el az esti szolgálata, a folyóig tartó védelmi vonalon még egy csoportot láthatott, mert hogy nekik is pislákol a lábuk előtt a tűz.

A hegy tetején állt a kiugró sziklákra Grahamborg vára, ez az egykori királyi főerőd, amit sok-sok évvel ezelőtt hagyott hátra az akkori zsarnok, hogy udvarát Zamenbe költöztethesse. Azután, hogy a Püspök itt hagyta egykori fővárosát, ide már csak pihenni és vadászni járt, s mostani ura pedig kiérdemelten kapta meg ezt a fenséges helyet saját népének otthonául az új királynak és a birodalomnak tett szolgálataiért.

A belső várat karéjszerűen körbevevő alsó erődítményeket, melyeknél mindössze négy körbástya állt vigyázban, egyik oldalukon a semmibe letekintő sziklák, a másikon pedig egy mély árok védte. Az árkon egy csapóhíd engedett átjutást, ami ha zárva kellett, hogy legyen, még egy kétsávos vasráccsal is erősíthette a védők dolgát.

A körülzárt udvaron – ahol most igen zajlott az élet –, a fal tövében egy sor ház támaszkodott hátával a köveknek. A katonák és a várnép lakóházai álltak itt – az egyik csoporté közelebb a kapuhoz, a másiké valamivel hátrébb –, az istállók, melyeknek nádból készült teteje, ha épp nem havas volt, akkor zöldesen és szürkén, mohával benőtten fogta fel az égi áldásokat, raktárak sokasága és apró kertek, melyekben a szolganép megtermeszthette a többféle zöldséget magának és urainak. Arrébb egy kicsiny kerítéssel körbevett, hatalmas fákkal tarkított liget állt. Itt körbe gyümölcsfák, bent pedig cserjék és bokrok tartották a telet; nyáron ezekről kerültek az elhagyhatatlan édes vagy épp savanyú gyümölcsök a konyhára és onnan az étkezőterembe az asztalokra.

Az alsó várra letekintő fellegrvár kicsit sötétebb kövekből megépített volt. Háromszög alakjának csúcsaiban egy-egy körbástya tetejéről figyelhetett az

órség lefelé akár a folyóra, akár a falakra, de innen tulajdonképp bárhová is nézett az ember, mindig ráláthatott az egész vidékre. Ide épült még két nyeregtes szárny is; az egyikben a lovagterem, a másikban pedig az itt élő szerzetesek ispotálya és lakrésze, meg egy apró imaház kapott helyet. A mellette lévő udvaron volt a gyakorlótér, s az imaház mögötti részen pedig a barátok füveskertje. Az egyik bástya helyén pedig egy sokkal tömörebb, vastag és ötszögletű lakótorony foglalt helyet. A hatalmas túskeként kiugró építménynek szintén csipkés teteje volt, s minden második szögleténél ott gubbasztott a várúr zászlaja. Ez a fénylő selyemdarab, ami ha vígan lobogott a szélben, egy fehér alapon lévő kék pajzsot mutatott. Ezen kék mezőben fehér városfal emelkedett, közepén kaputoronnyal. A nyitott kapuban fehér mezőben fekete Triannita-kereszt mutatta a rendi elkötelezettséget. A városfal felett zöld hegyen kéttornyú, ezüst vár állt a tornyok között egy nagyobb toronnyal. A többi zászlón pedig a király címere virított, ami egy széttárt szárnyú sólymot – a Szent Gourgut – mutatta, ami karmaival egy aranysárga karikát tartott; belül pedig egy fekete csepp alakú pajzsban a fehér Triannita-kereszt mutatkozott.

Lent az udvaron egy helyen egy kisebb szarvast forgattak nyárson; alatta a tűz hol fellobbant, hol meg csak a parászbogarakat ugrasztotta a közben már félig leszeletelt húsról. A vastag rudat egy megtermett férfi mozgatta, a parászat és a néha a szításhoz kellő fűjtatót pedig két másik idomította a maga módján. Arrébb egy hasonló rakásnál egy hatalmas disznót sütöttek, aminek a feje már nem volt meg, s ugyancsak hiányzott belőle is jó néhány szelet.

– Hé, Tom, vigyázz, mert ha odaégeted, nem jut a fiadnak! – nevetett fel a félig megsült disznót forgató, majd megigazította a munkáját adó húst.

A tüzeiktől távolabb néhány fiatal gyerek játszott. A vékony kabátba és gyapjúnadrágba öltözött fiúk egymást dobálták, arcuk annyira kipirult a hógolyók szapora hajításaitól, hogy egyikük lekapta barna kucsmáját és belegyűrte a zsebébe. A szélen álldogáló kislány, akinek kezeit elrejtette egy vastag kesztyű, nem szólt, csak figyelte a többieket, majd amikor egy fehér gombolyag csapódott az arcába, felkiáltott:

– Ááá, ezt megkeserültek!

– Mi bajod van, Clara? Hát te nem szereted a havat? – vágott felé egy grimaszt a támadója, és amikor a lány odaugrott, hogy megbosszulja tettét, amaz elugrott. Így hamarosan egy lent fekvő csupahó emberke csapkodta maga körül a fehér földet.

– A hóangyalcsinálást amúgy is jobban szeretem – jelentette ki a kislány, majd egy erőltetett mosollyal jelezte, hogy haragja nem is igazi.

Néhány, kabátban járkáló asszony ide-oda lépkedett, majd ha megjelent egy idősebb férfi a lakótorony oldalsó bejáratánál, szaladtak hozzá, hogy a kezében hozott fatálcákra újabb darab húsokat (ezeket aztán a benti konyhában még tovább dolgozhatták az étkező társaság mindenféle kénye-kedve szerint) rakhassanak.

A házak tetejére hangos káromságokkal és szárnyverdeséssel letelepedett néhány varjú, akik mivel nem juthattak oda a sültetekhez, kínjukban egymást csipkedve figyelték a kétlábúak minden mozdulatát.

A tetők alatt kisebb-nagyobb hosszúságú jégcsapok verték vissza az udvari tüzek fényét. Hiába nézte messziről az ember őket egy hatalmas és veszélyes száznak, amiben hemzsegnek a tűhegyes fogak, most ezek is inkább olyan békés lant húrjaihoz voltak hasonlatosak, amin minden meghívott művész a nap fényét játszhatja.

Odabent a nagyteremben zsibongott a közel félszáz ember. A kissé oldalt álló két bárd és a mellettük helyet kapott lantos halk zenét varázsolt, de ez csak annyira fogta magába a jelenlévők beszélgetését, hogy mindkettő barátságban és békében megférjen egymással.

A két sorban felállított faasztalok tele voltak étellel és itallal. A hosszú tálcákon a félig vagy ropogósra sütött húsokból hatalmas darabokat vágta le a vendégek (ezeket néha egy-egy tálkában lévő mártásba tunkolták), majd azokat a saját tányérjukra emelve azt egy-egy lepénnyel vagy barnára sütött cipóval ették meg. Voltak tálak, melyeken főtt vagy sült burgonya volt, rajta a zöld petrezselyemtől, kakukkfűtől és szerecsendiótól kezdve mindenféle egyéb fűszerek sokasága tett róla, hogy akinek az illata belemászott az orrába, ne bírja ki, hogy ne egyen belőle. Voltak még (jóval kisebb adagban előfordulva) szintén párolt vagy sült zöldségek, aszalt, mézzel megöntözött gyümölcsök. Zsírban ázó, pirosra sütött fácánok, nyulak vagy épp vajjal puhított halak, esetenként éppen citrommal feldíszített szopós malacok, de néhány helyen nyers hagymakarikák is ontották a maguk illatát.

Az ónkupákba a nem messze álló szolgák minduntalan utántöltötték a gazda borát (a hegy nyugati oldalán sok ezer tőke biztosította a környék jó hírű kékszőlőjét, amit itálnak és csemegének is felhasználtak); akadt olyan is, aki ezt mézesen vagy forralva szegfűszeggel fogyasztotta, s akinek a bor nem volt kedvére való, az ihatott sört is.

A terem falain a kétoldalt tátongó hatalmas kandallók – amikben vígan pattogott a nagy rakással etetett tűz – között faliszőnyegek, valamint díszes pajzsok és felakasztott lándzsák lógtak. A maradék helyen pedig kétágú, vígan

lobogó fáklyák adták meg a teljes fényt, ami a sárga és piros csikokkal színezte a terem szürke és fekete köveinek amúgy hideg érzetét.

A két hosszú asztal előtt – amit a padokon ülő és evő-ivó, beszélgető és ünneplő emberek vettek körül –, pontosan szemben a bejárattal egy kisebb testvére állt. Mögötte középen foglalt helyet Sir Grand, mellette felesége, Aegnes. A vár ura, aki hosszú barna haját most összefogva viselte fején, barátságosan szemlélte vendégeit.

Barna inget viselt, fekete nadrágot és szintén fekete bőrcsizmát; hátán és vállán a Trianniták mozgó kapitányainak kiérdemelt ruhája, a fehér köpeny. Kilógó fürtjeiben már több volt a deres színezésű, mint maga a barna, szemei csillogva tekingettek a mellette, a másik oldalán ülő fiatalabb férfire. Arcán jócskán látszottak a ma megélt öröm és fáradtság árcai; vastag szemöldökét egy-egy nevetésnél felrántotta, majd ha valaki elkiáltotta magát, hogy: „Áldott legyen a legifjabb Grand!”, akkor megemelte az előtte álló kupát és belekortyolt igen látványos mozdulattal, hogy azt hihette mindenki, az ivóedénye hamarosan kifogy.

Aztán néha sejtelmesen megfordult, majd amikor felnézett a feje fölötti hatalmas fekete pajzsra – rajta a fehér, duplaszáras „y” alakú jelképpel –, kezét a homlokához emelte és halkán csak annyit mondott:

– Köszönöm, Uram!

A hatvan telet látott férfi, aki rangját tekintve a Trianniták egyik és legfőbb mozgó kapitánya volt, ma este ünnepelt. A két napja hajnalban megszületett második fiának ma délután volt az Első megáldása, amikor is egy hitbéli rendi szerzetes névvel és hittel indíthatta el az ifjút élete rögös és kemény útjaira.

Ez a kevés dicsfényt és mégis nagy ünnepet jelentő szertartás, amióta az itteni nép hűen hitte a Mindenek Atyját, majdnem akkora esemény volt a birodalomban, mint annak idején a király megkoronázása. Ha teheték a szülők, vezető szerzetest hívtak, és áhítattal adták meg az ígéretet és az ígéreteket az Úrnak, hogy gyermeküket védik és nevelik cserébe az életéért, amit kapott, de sokan csak egy egyszerű csuhással végeztették el a műveletet. Aztán vagy egy családi estebédet vagy a nemesek egy egész estét betöltő vacsorát rendeztek, ahol igen gyakran rengeteg vendég volt jelen. Ide barátokat, lovagtársakat vagy akár lordokat is meghívtak (szívesen látott vendég volt bármelyik szerzetes is), de szokás volt az, hogy a várúr a házában minden lakóját –ha nem is aznap –, megetette és megittatta szolgálataiért cserébe.

A mai vacsorához Sir Grand egy kisebb vadászatot is rendezett – a viszonylag szűk társaságnak – megelőzve magát az áldás kimondását; a közeli erdőkben

ilyenkor könnyen lándzsavégre lehetett kapni egy-egy vaddisznót vagy más állatokat is. S mivel a közös vadhajításnak köszönhetően egy hatalmas vadkan is odakerülhetett a mai asztalra, a kiegészítésként elfogott egyéb vadakat a várnép már tulajdonképp magának készíthette el.

(A máskor nagyobb vadászatokkor a sokkal több állat most a visszafogott ünneplés miatt tovább élhette napjait.)

Sir Grand, miközben a vele beszélgető barátjára figyelt, akivel korábban nem egy kalandban vettek részt együtt, s aki egykori legjobb barátjának volt az elsőszülött fia, néha azon vette észre magát, hogy emlékeiben vissza-visszatér gyermeke mai szertartásához.

A vár lakótornyának azon részében, ahol megszületett a fiú, egy asztalt állítottak fel. Arra fehér vászonterítőt raktak és egy hatalmas díszpárnát. Mellé kettő, jó karhossznyi gyertyát, egy kendőbe kötött friss cipót és a zöldkötésű szentírást, a Szent szavakat. A szülők odahelyezték a fiút a párnára, szembeálltak az asztal mögött álló szerzetessel és mosolyogva, de mégis nagyon komolyan figyelték a testvér szavait és tetteit.

Az pedig megérintette a gyermeket, majd meggyújtva a gyertyákat kinyitotta a vastag könyvet, és lecsendesítve hangját olvasni kezdte a megfelelő sorokat.

A kicsiny szobában jelen volt még egy másik testvér is, valamint Grand legjobb barátja, Leon Bringe, meg az ő asszonya, Sheena.

A testvér mély, de mégis barátságos hangon kezdte a felolvasást és ezzel az áldást is.

„Miképp a megáldásról

S miként Szent Matherius, kinek vala az a szentség, hogy szívét és lelkét betöltő hitét átadja az eljövendők lelkének, felemelé kezét az égnek, majd aztán megérinté homlokát és lehunyva saját szemeit, megszólala. Hangja halk és szelíd vala, de mégis mélyre és magasba szállék.

Uram, ki hallod szavam és látod lelkem, engedd meg hát, hogy aki most itt fekszik előttünk és tekingető szemeivel általam most feléd figyel, szívébe fogadhassa szíved, érezhesse napod s szeled; építhesse mindazok házát, kiknek a gonosz elvette kezét, gyógyíthassa testvéreink testét és lelkét veled és a törvényeid igéivel, tanaival és az életének minden szeretetével!

Majd megfogá a mezítelen csecsemőt, ki ekkor sírásra fakadt, de nem bántalmában, hanem áhítatos örömeiben, s hirtelen fényesség árasztá el az eget, a földeket, vizeket és minden élő, de legfőképp azt, kinek életet adott. Majd Szent Matherius két ujját reátevé a gyermekre és a következőket mondá:

Áldott legyen a Mindenek Atyja, ki megadta az apának és anyának a magot, az erőt, hogy a magból ember legyen! Áldott legyen a lét, a sors és a béke!

Majd odafordult a szülőkhöz (kik valék a szavak szerint Goth és Drovan) és lehalkítá szavait, eképp folytatá:

Fogjátok hát gyermeketek, védjétek és okítsátok, neveljétek és büntessétek, hogy lelke tiszta lehessen mindaddig, amíg eme földön él! Áldás legyen vele!”

Amikor a szerzetes az utolsó sorokat idézte a szentírásból, a mondatokat és a rituálét pont úgy folytatta le, mint ahogy az elbeszélésben is megtörtént; majd amiután elhangzott az „áldás legyen vele” mondat (hozzátéve a korábban megkérdezett nevet, amit Lady és Sir Grand Steve-ként nevezett meg), a pólyában fekvő gyermeket átadta Lady Grandnek.

Ekkor ott a gyermek szobájában (miután minden résztvevő egy-egy falatot evett a kézzel megtépett kenyérből) az anya és az apa is megcsókolta a kicsi Steve-et, majd egymást, és aztán összeölelkezve a hátul álló barátokkal mindannyian örömeikben könnyezni kezdtek.

S ahogy két Triannita köszön egymásnak, Sir Grand és Sir Bringe megfogták egymás csuklóját, majd miközben megtartották ezt a kézmozdulatot, Leon mosolyogva szólalt fel:

– Védeld a gyengét és győzni fogsz!

– Óvd és nyerj!– jött a válasz, majd a két barát ismét megölelte egymást.

Aztán a gyermeket a dada elvitte, a többiek pedig pillanatok alatt összegyűltek a vacsorához. Olyan gyorsan történt mindez, hogy Leon nem is csodálkozott azon, hogy mikor korábbi eseményekről kérdezte kapitányát, az messze révedő tekintettel mered maga elé, és alig tudja visszaterelni gondolatait a nagyterem zsibongásába.

– Hallod, Grand! – bökte meg az idős férfit a másik.

Sir Bringe, aki az elmúlt időkben a romurok elleni hadműveletekben ugyanúgy kivette részét, mint az, akit most kérdezett, húsz évvel volt fiatalabb társánál. Fekete, hosszú és hullámos haját ő is összefogva hordta; arcán jól látszottak a megélt kalandok, s mégsem tűnt annyinak, mint ahány telet már megélt. Szája körül vékonyan körszakáll futott, amit egy-egy kupaemelésnél bőszen törölgetett, hogy a rákerült ital ne cseppenjen le ruhájára vagy az asztalra. Rajta is barna ing, fekete nadrág és ugyanolyan csizma volt, derekán egy széles bőrvív húzott vonalat. Hátán a rendbéli lovagok legjellegzetesebb ruhája volt: a fekete köpeny, aminek a bal vállán ott virított a fehér Triannita-kereszt. Oldalán – mivel most nem lett volna sem ildomos, sem kényelmes – kard nem, csak egy rövid tör tokja lógott a föld felé; maga a fegyver ott állt ki az előtte

lévő tálban pihenő húsból. Bal kezén egy fekete bőrből készült csuklópánt feszült, aminek külső oldalán két csat verte vissza a teremben lévő fáklyák fényét; jobb kezének középső ujján pedig egy ezüst, madárfejet – a Gourgut, a nép szent madarát – ábrázoló gyűrűt viselt.

Miközben fél szemmel saját asszonyának tekintetét kereste Grand mellett, aki Aegnes-szel társalgott, minden tudásával barátját próbálta felrázni.

– Hahhó, Grand! Ébresztő!

– Jól van hát, itt vagyok! – nevetett amaz és megrázva fejét egy aszalt szilvát kapott be szájába.

– Na, amióta ott kitörtünk a királyért a derebi csatában, hát ha susogást hallok a hátam mögül, mindig ugrálni kezd a jobb kezemen a kisujjam!

Grand a „derebi” szó hallatán először elkomorodott, majd aztán újra megjelent arcán a mosoly.

– Ha nekem is csak az ujjam látta volna azokat a nyilakat! A bal lábammal sokáig szenvedtem, a szerzetesek már attól féltek, hogy a sebem miatt odaveszik a lábam, vagy még én is. Na, szegény lovamról már...

– Bizony pokol volt az sokunknak, de mi legalább utat leltünk a kitörésre – bólogatott Leon, majd miután leharapta a húst a sült fácán combjáról, a mellette nagy szemekkel kolduló kutyák közé dobta a csontot.

– Megannyi bajtársunk halt ott meg, köztük szegény Petrus atya is.

– Azóta sem értem, hogy Robert király miért hitte, hogy akkora túlerőre elég lesz az az ezer ember a hidra. Ha akkor legalább leromboltuk volna az egyetlen átkelőjét a Riohna-folyónak, a tavaszi áradás miatt vagy ottragadnak a túlparton a romurok, vagy csak nagyon messze tudtak volna átkelni. Oda meg talán már odaértek volna a dót zsoldosok.

– Nem gondolom, hogy ha rájuk várunk, nyerhettünk volna – intett „nem”-et a várúr, majd amikor egy szolgáló újra akarta tölteni kupáját, jelezte neki, hogy nem kíván többet inni. – Simon király nagyon nem akarta katonáit feláldozni a szerinte már régen reménytelen csatáinkhoz.

– Igen, ez lehet. De emlékszel, hogy az elején a számszerijásaink milyen sok torzfejű kutyát lenyilaztak?

– Ha Tahalman alvezér nem hoz vetőgépeket, melyekkel éles szilánkokat és tuskéket szóró cserepeket dob közénk, még jobban megfogyasztjuk seregét. Ami meg a testőreit illeti, azok a fekete lovon száguldó, vörös szegélyű köpenyes férfiak, hát...

– Azt viszont már nem tudom, hogyan jutottunk el addig, hogy kimozdítsuk Robertet abból a kutyaszoritóból – nézett oldalra Sir Bringe, majd meghúzta kupáját és egy következő falatot tett törével a szájába.

– Kettőnk közül én vagyok a vénebb és nekem megy jobban az emlékezés? Sir Berthold és az akkor rajtam kívül a másik mozgó kapitány győztük meg urunkat arról, hogy ha maradunk, minden elveszik. Így aztán akik hűséget esküdtek neki, márpedig ott mindenki azt tette, jó háromszáz ember patkót formált és előlről magára gyűjtotta a szekérvárat, hogy addig mi néhányan átúszva a sebes és áradó folyót az éj sötétjében északra menekülhessünk. Még most is emlékszem, hogy itt fogyott el a hídra küldött katonáink sora, és ma is hallom mindazok kiáltásait, akiknek arcába csapták a romurok buzogányaikat vagy a kétszeresen ívelt kardjaikat..., hallom, hogy hogyan sikítanak fel az égő emberek a hátunk mögött, amíg mi...

– Fájdalom és szenvedés volt az sokunknak, de lásd be, hogy ezzel mentettük meg királyunkat és tulajdonképp az egész birodalmat.

– Tudom – felelt halkán Sir Grand, és mialatt megfogta lovagtársának a kezét, odafordult a mellette mosolyogva és néha nagyokat kacagva társalgó Aegnes és Sheena ketteséhez. – Hölgyeim, remélem, nem untatunk benneteket!

A várúr felesége megsimította férje arcát, majd kezét rátette az övére.

– Nem gondolom, hogy ha a mi locsogásunkba kapcsolódnátok bele, érdekesebbé válna a párbeszéd. Viszont hamarosan elbúcsúznék, már olyan régen láttam Steve-et.

Lady Grand egy korához képest örök fiatal asszony volt. Hosszú, barna haját egy szerény pánntal fogta fel, tarkójánál pedig az érdekesen összefogott konty felett egy ezüstös csat díszítette egyszerűségével a nőt. Szemeivel csillogón tekingetett hol férjére, hol a vendégekre; vékony kezeivel – melyek elvesztek férje hatalmas tenyerében – megigazította szoknyáját, majd megitta a maradék mézes bort poharából.

Mélyzöld bársonyruháján apró gyöngyök sora futott szegélyként és hatalmas kockákat mintázva harántirányban is, mezítelen vállaira egy kendőt terített, ami csak annyira takarta el világos bőrét és vékony, ezüstláncosan díszített nyakát, hogy azért az mégis mutasson magából valamicskét.

A neki jobbra ülő Sheena, vagyis Lady Bringe hosszú, fekete haját ugyanúgy copfba fogta, mint azok, akiket korábban népének hívott, míg Leon feleségül nem vette és a királyság minden része egyé nem vált. Az összefonott haj a tarkóján újabb fonatokat mintázva egy barna, bőrcsattal volt összefogva. Rajta fehér felsőruha rejtette el dús kebleit, felette egy mintákkal kivarrt mellény egészítette ki ruházatát. Alul pedig egy ugyanolyan színű szoknya takarta el kecses lábait, melyek annyira aprók voltak, hogy alig értek le a székről, amin ült.

– Steve már régen alszik, s a szoptató dajka is csak...– kezdte Grand, de asszonya egy csókot nyomott arcára és felállt.

– Tudod, hogy számomra fontos a fiunk, és nem szeretem a szoptatást a dajkának adni. Na és bátyjának, Harwennek sem árt, ha meglesi végre az ágyat. De te mint jó házigazda biztos elég leszel Leonnal és a többiekkel.

– Természetesen – felelt a kapitány, majd miután felállt és meghajolt feleségének, előrefordulva jelezte a vendégek felé, hogy szólni kíván:

– Lady Grand most elmeséli a fiának, hogy kell majd csatát nyerni egy asszonynál, hogy szíve az övé lehessen!

A vendégek többen tapsoltak vagy kupáikat az asztalhoz ütötték és hangosan – szinte kórusban – kiáltoztak válaszul:

– A Mindenek Atyja áldása a legifjabb Grandnek! Jó éjt, Lady Grand!

Sheena, mivel nem maradt női társasága (leszámítva néhány bormámoros asszonyt, akik egy-egy férfi ölében vagy egy sarokban egészen mással voltak elfoglalva), szintén elbúcsúzott, és miután egy darabig elkísérte Aegnest, ő is jó éjt kívánt, és bízva abban, hogy férje is hamarosan csatlakozik, felvonult a lakótorony azon emeletére, ahol megpihenhettek a fárasztó nap után.

Miután a két barát a vendégekkel maradt, beszélgetésük csatákkal színezett folyama megszakadt. A meghívottak között nem egy bajtárs lett volna, aki szintén ott volt a korábban felelevenített ütközetben, de a mai nap tulajdonképpen mivolta újra előtört és békésebb irányt adott a beszélgetésnek.

– Sajnálom, hogy édesanyád nem tudott eljönni – kezdte Sir Grand.

– Mivel öcsém, aki amúgy is fiatal, és nemrég indítottuk el délre Lord Karminhoz, hogy belőle is lovag lehessen, nincs odahaza, anyám vigyázza uradalmam. De hidd el, most is olyan erős, mint apám idejében!

– Jól ismerem Monát. Na, és a te fiad?

– Na, ő meg nyugaton van. Neki még korai lenne a mélyebb tanulmányok elsajátítása, így amíg betegségétől erősödhet teste, a hitet okítják neki abban a kolostorban, ahol bűjtatva volt gyerekként mostani királyunk. De most hallottuk, hogy közel az Estrenó határhoz még jobb lenne neki.

– Sheena nem félti, hogy elfelejti ősei vérért? Tudom, hogy hamar elfárad lovon, de talán az is segít valahogy...

– A lovaglást nyaranta a keleti tartományokban gyakorolhatja, már a-mennyit bír, ilyenkor, télen jobb helye van ott, ahol a testvérektől elméje mást is kap. De mindig okosabb és ügyesebb lesz, talán jövőre ő is elindulhat haza...

A fiatal Bringe gyakran lett rosszul. Arca elkékült, a levegőt sípólva tudta csak venni, s nem egyszer állapota ájulásba vitte őt. A betegségét nem tudták a

gyógyítók kezelni (még az a táltos sem, aki Pelvethia nyugati részében élt egy hegyen) ezért Leon mást határozott. Ha már kard nem díszítheti kezét, de mégis ott legyen szívében a hit, hát csatlakozhatna testvérként a Triannitákhoz...

– Mikor jöhet a következő örökös? – mosolygott Grand kis kényszerrel, hogy elterelje barátja elkomorodó hangulatát.

– Tudod, hogy az első nem tudott megszületni, s az is csoda, hogy Tommen ilyen erős a sok rosszullét után. Nagyon félünk egy újabb csapástól – jött a komor válasz, majd aztán Leon folytatta: – De sosem lehet tudni...

– Na, ez a beszéd! – veregette meg a vállát a kapitány, és mivel korábban maga nem engedte kupája újratöltését, intett, hogy a mögötte álló szolga most tegye ezt.

A hol halkabb, hol meg hangosabb dallamok és az ahhoz csatlakozó, – az italoktól jókedvű férfiak – nevetésekkel összevegyült hangja néha kiröppent a nyitott ablakokon. S aki nem idebent, az a kinti udvaron énekelt vagy beszélgetett, de mindannyian örültek és ünnepelték az új jövevényt.

Valamivel később a két jóbarát, hogy némileg kiszellőztesse a bor által okozott bódulatot, magára vett egy vastagabb, prémszegélyes felsőkabátot és kiment az udvarra beszélgetni. Az éjjel a feltámadó szélnek köszönhetően még hűvösebbé vált, de ez most mindkét férfinak jólesett.

A hegy lábánál susogó Dann hangjait tisztán hozta magával a szél; a halk csobogások közé a jég repedésének éles hangjait ugyanúgy, mint a hegyet és Grahamborgot körülvevő erdők suttogását és zizegését. A nagyteremből ugyan kihallatszottak az ünneplő és éneklő emberek, de a kinti világ hangjai a tiszta levegőben hangosabban voltak jelen a két Triannita fülében.

Két férfi egymást támasztva próbált könnyíteni magán az egyik falnál, valamivel arrébb pedig egy magányos alak ürítette ki gyomrát némi hallható morgással és köpködéssel színezve a jelenetet. Az egyik hátsó, a falak alatti zsindelytetős ház oldalsó részéből tompán, de jól kihallatszott két ember szerelmének hangja, amire a két lovas elmosolyogta magát.

Sir Grand, miközben összehúzta vastag felsőjét, szeme megakadt a fellegvár alatti falszakasz közepén, ahol az ott őrködő emberei kezében ide-oda mozgott egy fénylő és vörös pont. A vadul cikázó fáklya jelzés volt az alsóvár őreinek, miszerint valaki érkezik a vár kapujához.

A hó által befedett úton egy lovas vágatott felfelé. Úgy porzott a fehér világ az éjben a ló patája nyomán, mintha homokban tette volna ugyanezt. A lovas hamarosan odaért a kaputoronyhoz, majd mire a bejárat kinyílt, Sir Grand és Leon már ott álltak az udvaron.

Az érkező egy Triannita lovag volt. Hátasa a hideg ellenére verejtékben úszott a hegyre való feljutástól és a valószínűleg megtett addigi úttól; orra és szája körül jól látható volt a lehelete és a lecsapódott pára is, ami közben deressé vált az állat szőrzetén. A barna színű mén fűjtatott, majd amikor végre megállhatott, és gazdája egy ügyes mozdulattal leugrott a nyeregből, megrázta fejét. Aztán egy ott álló fiatal férfi kantáron fogta, majd miután az érkező megveregette az állat nyakát és biccentett a férfinak, az elvezette a patást.

A szintén levegőért kapkodó ember, miután meglátta, hogy a vár ura és Leon már ott áll előtte, lekapta kesztyűjét és odalépett hozzájuk. Arca piros volt, s az udvaron égő tűz még jobban kiemelte fekete hajához képest világos bőrét. Szemei idegesen tekingettek szét, majd némileg megigazította a lovaglástól összegyűrt ruháját – sűrke vastag felsőkabát, fekete nadrág, hosszú bőrcsizma és az oldalán bőrtokjában kardja –, jobb kezével Sir Grand csuklója felé nyúlt.

– Védelmezd a gyengét és győzni fogsz! – szólalt meg mély hangon.

– Óvd és nyerj, Sir! – fogadta őt elsőnek a várúr. – Mi hír miatt jöttél ilyen sebesen és éjnek idején?

– Hallottam, hogy fiad megérkezett, de most Sir Bringe az, akinek én hoztam el a rossz híreket.

– Mondd hát, Sir Zirran, mi történt odahaza? – köszönt neki is kézfogással Leon, majd aggódva figyelte a hírhozó szavait. – Nos, Grand, ő egy ideje ott van nálam és édesanyámnál Berén várában.

A birodalom nyugati részében egy fennsíkon, öt dombra épülve feküdt az említett hely, amit Sir Bringe kapott ugyanakkor kiérdemelt tetteiért, mint Grahamborgot a kapitány.

– Térjünk hát beljebb, hiszen ha onnét jöttél, hosszú ideje lehetsz lóháton, s látom, te is megizzadtál, Sir! – fordult oldalt Grand, majd intett, hogy induljanak el befelé. A hír akár rossz, akár még rosszabb, bent is elmesélhető. A történetek után az udvaron pusmogás indult el, s ugyan senki nem hallotta, hogy aki érkezett, az nem az ünnepelőkhöz akar csatlakozni, érezhető lett mindenki számára a feszültség.

A kis csapat egy oldalsó teremben bújt meg. A várúr egy kupa forralt bort kéretett, meg egy tálcán némi ételt, de amint a szolga elindult, hogy teljesítse ura kérését, s becsukódott az ajtó mögötte, Leon nem bírta tovább.

– Nézd el nekem, hogy vérem forr, de mondd hát, mi híred van számomra!

– Édesanyád küldött hozzád, uram! Ma egy lovas érkezett délről, Scallantia várának tartományából, s karján nem egy sebből vérezve úrnöm elé zuhanva mondta, hogy öcsédet, Benjamint elrabolták.

- Micsoda? – hitetlenkedett szinte egyszerre a másik két férfi.
- A Lord két lovagja és öcséd mentek ki a tengerparti faluhoz, hogy begyűjtsék az adót, amikor egy a parttól nem messze elterülő erdőből jó tucatnyi férfi özönlötte el a házakat, és akit értek, lemészároltak.
- Kintről hangos kopogás hallatszott. A házigazda odalépett a terem bejáratához, résnyire kinyitotta a vasalt és igen vastag ajtaját, elvette a kancsót a kupával és a fatálat az étellel, majd szótlanul visszazárta azt. Komor tekintettel nézett a nemrég még vágató Triannitára, és intésével jelezte Sir Zirranak, hogy kezdje el az elé rakott dolgok elfogyasztását, s közben folytassa az elbeszélését is.
- Szóval pillanatok alatt a föld véressé vált, a tetők lángba borultak és a halál ellepte a vidéket. Aki ellenállt, azt is, s aki futott, azt is azonnal leszúrták, felöklelték. Az asszonyokat pedig kivétel nélkül meggyalázták; a lovagok megpróbáltak segíteni, még fiatal testvéred is előrántotta kardját, de amikor minden oldalról körülvették őket, nagyon hamar lefegyverezték a kicsi társaságot.
- Na, és az a lovag, aki anyámnak vitte a hírt? – kérdezett közbe Leon.
- Próbált segíteni, de túl sokan voltak ellene. Társát megölték, neki meg legalább két vágás mélyen megsebezte arcát, s füleit levágták. Életét egy üzenetnek köszönhette, miszerint öcséd fogoly délen, váltságdíja pedig százötven arany.
- Mifélegazember lehetett az, és mi célból tette, amit elkövetett? – csattant fel Leon.
- Lehet tudni, hogy a csapat vezetője ki volt és kinek a nevében cselekedett? – nézett SirZirran-ra Grand.
- Soha nem látta őket azon a vidéken senki. Szedett-vedett társaság volt; némelyiken ócska láncling vagy épp valami állatbőr... koszos csürhe – felelt a feketeköpenyes, miközben kiürítette kupáját.
- Azt mondod, hogy tulajdonképp elrabolták a testvérem, ehhez feldúltak egy falut és aranyat követelnek? S aranyat rögtön?! – csattant fel ismét Leon.
- Igen. Tudhatták, hogy várad s falvaid vannak – jött a válasz, majd letette a kiürített poharat maga elé a lovag és merően bambult az edényre.
- Barátom, Leon, igaz, hogy súlyos híreket kaptál, de kérlek, nyugodj meg! A legfontosabb, hogy...
- Azonnal indulok! – állt fel amaz.
- Néha pont olyan vagy, mint húsz éve. Hirtelen. Az éj nagyon hideg, s pontosan azt sem tudod, hová indulj. Amíg ellenséged most még nem ismert, csak dühöd az irányadód. Ha elfogadod tanácsom, térj vissza lakótermedbe, s

reggel adok melléd lovagokat, aztán így nemcsak tested, hanem pihent elmédnek is lehetnek majd erős sugallatai, hogy mi a helyes.

– Anyám hogyan viseli? Elküldte-e a váltságlevelet?

– Aggódik, s a rossz a rosszban, hogy írás nem született a tettről. Ami bizonyos, hogy utad a Sárhegyiekhez vezet, merthogy úgy szólt az üzenet: „A váltságlevelet megőrzi számodra a szerzetesek!” A gáztettért valószínűleg nem a lordja a felelőse a várnak, hiszen amit hallottam róla, ő csendes és békét követelő ember.

– Aggódásom a karomat mozgató, miben kardom nyugszik, korom s Grand barátom bölcsessége pedig elmémet. Most valóban az a legjobb, ha visszavonulok, bár félek, ez az éjszaka lesz életem egyik leghosszabbika – szólt nagyot sóhajtva Sir Bringe. – Asszonyomat holnap hazaküldöm anyámhoz, s én meg amint pirkad, elindulok délnek. Ugyan utam célja még csak ködös és kérdések sokaságával teli, de hiszem, hogy hitem és a Mindenek Atyja megadja irányom!

– S a váltságdíj? – nézett fel Sir Zirran.

– Azért, hogy időt többet ne veszíts, kincstáramból összeszedek neked e célra! Velem nem mennél sokra, s bár még mindig képes vagyok több férfivel egyszerre küzdeni párbajban, de jobb, ha utadra legalább két társunk kíséri majd el, hogy védjenek, és ne egyedül vidd az aranyat.

– Köszönöm, barátom! – tette kapitánya vállára a kezét Leon és könnyektől elhomályosodó tekintetével mélyen a szemébe nézett.

– Ha elfogadod társaságom, Sir, hadd legyek én az egyik! – állt fel Zirran.

– Köszönöm felajánlásod! – fogta meg az ő kezét is Leon, majd kérdően nézett barátjára. Tudom, hogy te lennél a legjobb, de azt is tudom, hogy feladataid nem engednek.

– Valóban. Hamarosan itt a tavaszi virágbontó nap, amikor Robert király nálam szeretné fogadni Thant, az északi klánvezért, s vele együtt a dót és a nyugati estrenók királyát is. Az elkövetkező napokban érkeznek ide, hogy közösen beszélhessük meg a részleteket, no, és levelének soraiból azt érzem, mást is meg akar osztani velem; tudod, hogy az efféle ügyeket nem bízza a tanácsosaira. De beszámolok neki a történetekről, hiszen ha efféle dolgok zajlanak a királyságban egy igazán nemes lovaggal, valami nincs rendjén. Na, de reggelig kitalálom, hogy kik tudnak majd veletek menni öcséd kiszabadítására.

– Köszönöm, barátom! Ami biztos, hogy nem mennék sok emberrel, hiszen egy kis csapat gyorsabb, és ha kiderítem, hol és pontosan kinél raboskodik testvérem, akkor még bármiféle történés előkészíthető.

– Jó gondolat – bölintott Sir Zirran.

– Látom, azért apád vére rendezi léted, s tudsz higgadtan is gondolkodni. De ami bizonyos, hogy testvéred nem fogják bántani. Érzem – fogta meg a másik Triannita vállát a várúr.

– Tudom.

– Akkor most menj, holnap pedig, mire az első kakaszó kikiabálja a napunkat a Dann keleti partjáról, meglátod, békével és elszántsággal tudtok majd indulni! – köszönt el a távozó barátjától Grand, majd hamarosan visszatért a nagyterembe, hogy eloszlassa vendégei aggodalmát.

A meghívottak döbbenet hallgatták a híreket, s többen felháborodtak a hihetetlennek tűnő eseményeken. Némelyik lovag – a közben elfogyasztott bortól erős indulattal – azonnal kardját kereste, hogy ő is elégtételt vegyen, de a kapitány mindenkit nyugalomra intett. Higgadtságával és rangjával megbékéltette a háborgókat, majd hamarosan érkezett a nagyteremre is az éj csendje.

2. A becsület drága dolog

A három lovas megelőzve az első kakasszót háta mögött hagyta a hegyeket, a Dannt és egy ideig követte a délre tartó királyi utat. S ugyan ez a biztos és még télen is jól járható vonal adott volna némi előnyt a Sár-hegy felé, de miután több város és vár területénél futott el céljukig, a nem betervezett pihenők miatt úgy döntöttek, hogy amint lehet, délkeletnek fordulnak. Így amit elvesztettek az egyik részen, azt visszanyerték a másikon.

Gondolataik mélyen jártak; aggodalmukat a csend és lovaik néha feltörő prüszkölése tette hallhatóvá.

Zamen és Kis-Zamen vára a távolból integetett nekik tornyaival, melyekről már látszott, hogy lassan olvadni kezdett a hó a cserepeikről.

A körülötte elterülő hegyeken a feléledő erdők, a köztük terpeszkedő rétek a hajnali napsugarak simogatására ébredhettek, meg a tájban vágató férfiak alig hallható, tompa dobogású és ropogó hangjainak váltakozó egyvelegébe. A megbűjő völgyekben megült néhol a köd is, ami vastag lepelként takarta az ébredő földeket.

A lovasok prémszegélyű, magas gallérral varrt, mélyszürke posztóköpenye nemcsak gazdáiknak, hanem hátasaiknak is jó szolgálatot tett a még mindig friss levegőben. A hátukról a lovakra boruló ruhadarab védte őket a természet

erőitől – most éppen a hidegtől –, de ha fegyvert kellett volna rántaniuk, nem okozott volna akadályt. Az alatta meghúzódó fekete köpeny pedig mint egy dupla kabát, tartotta belül a lovaglástól kimelegedett test lángolását. A barna négy lábúak oldalán a szijakon függő kengyelekbe beletaposó lábakat bélelt bőrcsizmák védték. Az egyszerű, ám mégis jellegzetes mintákkal barázdált, izzasztónak is hívott lótakarók és a nyergek találkozásánál hátul az útra készített csomagok vehették fel a hullámozó vagy éppen nyugalmasabb tempójú mozgást. Itt kaptak helyet (többek között a három részre osztott és jól elrejtett aranyak mellett) a gondosan elcsomagolt másfél vagy kétkezes kardok is, melyeket szerény és hittel felszentelt lovagi mivoltuk miatt nem apródok vagy egyéb fegyverhordozók hordtak számukra.

A szárat tartó kezeket is vastag bőrkesztyűk óvták, s ugyan ebben a ruhadarabban nehezebb volt irányítani a finom mozgásokat a zablához futó gyeplőket markoló ujjaknak, az összeszokott társak már egy-egy apró mozdulatból tudták, mi a feladat.

A három kanca oldalán a lovagok (az övön hordott) kardjainak bőrtokjai moco rogtak, de egyik sem bántotta az állatok megvastagodott szőrét.

A hajnali indulásnál Leon rövid szócsatát vívott Granddel, hogy meggyőzze arról, nem kell kisebb sereget adnia kíséretnek melléjük. Aztán az észérvek és Sir Zirran szavai persze meggyőzték a kapitányt is: háromtagú csapat gyorsabb és kevésbé feltűnő is.

Így esett, hogy végül az idősebb barát javaslatára, no, meg mert mint kapitány és várúr tudta, hogy egy küldetés tanít is, Sir Dare Bird csatlakozhatott az indulókhöz. Az alig huszonöt telet megélt férfi megannyi fiatal társához hasonlóan hosszú, szőke haját összefogva hordta. Barátságot sugárzó tekintete mögött ott rejlett a tettvágy, és gondolataiban sokkal hirtelenebb volt, mint a másik két lovag. Vékony bajsza alatt kicsi száját nem keretezte szakáll, s mivel kapitánya megkövetelte a renden belül, hogy a lovagok ne csak elméjüket, hanem testüket is tartsák karban, látszott a friss borotválkozás eredménye; úgy fehérlett tiszta bőre az ifjúnak, hogy a többiek megmosolyogták.

Sir Dare fiatalon fegyverhordozóként részt vett ura mellett nem egy csatában. Majd mikor betöltötte a 15 éves kort, az egyik összecsapásnál annak életét megmentette, s ott helyben lovaggá ütötték, így beléphetett a Trianniták soraiba.

Sheena nem tudta, hogy ura miért hagyja most ilyen gyorsan magára, de amikor férje még pirkadat előtt kialvatlanul felült az ágyban (vad és képtelen gondolatai nem hagyták elaludni, így éppen csak el-elszundított),

végigsimította az arcát; megérezte, hogy baj van, és megint útjára kell engednie őt. Amaz csak visszahajolt, majd miközben lágyan megcsókolta aráját, – mivel este már aludt, amikor felért a lakóterembe –, elmesélte röviden, hogy mi hírt hoztak neki. Felesége nem kérdezett semmit, csak kezével megsimította ő is a férfi ujjait, ahogy azok játszottak ajkán és vágyakozón a szemébe tekintett.

„– Menj és hozd őt vissza!” – mondta neki, majd mivel érezte, hogy ez a tavasz talán ismét hosszú lesz, utat engedett vágyainak és ölelésével visszahúzta férjét a takarók alá még egy rövidebb időre.

Leon lelkében tomboló aggodalma és a bizonytalan jövő miatt olyan vad és szenvedélyes volt, hogy amikor feleségéről lefordulva szeme megakadt ujjai és fogai vöröslő nyomain, csak annyit mondott:

– Bocsáss meg, kedvesem, de...

– Nincs miért. Menj hát, és hamar térjete vissza! – jött az együttérző és remegő hang könnyező asszonya szájából.

A hófehér derengésben a vidéket tarkító erdőfoltok fáiról a lágy szél néha lesöpörte a téli takaró még megmaradt morzsáit, melyek a sebes haladástól úgy csapódtak mind a patásokba, mind az emberek arcába, hogy ettől is pír mutatkozott meg a nyergekben huppogókon. Kissé még pihent a vidék, de egy-egy korán kelő őzcsalád, vagy a még el nem bújt róka megállt az erdősávok határán, majd amikor szemével követte a csoportot, amely rá nem jelentett veszélyt, csak komótosan visszatért eredeti irányához és eltűnt a fák között.

A szürke vagy éppen mélybarna törzsű kecskerágók hárommbernnyi magasságba szöktek az ég felé. Ott, ahol kisebb társaikat leelőzték, terpeszkedő és szélesen, sűrűn növevő ágakkal várhatták a tavaszi rügyfakadást. Aljukon meglapultak a fagyalok vagy a lejtők oldalában a tüskés kökénybokrok; némelyik tetejéről apró mezei verebek indították reménnyel teli élelemszerző útjukat.

Aztán a még mindig csak laposan, kissé narancsos sugárzó és szinte minden eddig elrejtett erejét a nap simogatva engedte le a hol hófehér, hol meg az előbukkanó fűtől sápadtzöld földre, ami már délebbre és távolabb feküdt a korábbi tájaktól; az égen kevés felhő úszott a kék és a sárgás végtelenben. Az olvadó hótól latyakos és tocsogós mezők felett még érezni lehetett a valamikori tél jellegzetes levegőjét, de olyannyira érkezett a tavasz, hogy az eddig megbújó hóvirágok is keresték az egyre melegebben sütvő égi koronát.

A kis csapat jobbán egy kisebb hegy emelkedett az ég felé. Oldalain ásítózva nyújtóztak a tölgy és bükkerdők fái; a délre néző lankáin lazán buktak alá a hosszabb mezők, melyeket foltokban vont még be a fehérség. Ezeken a most

alvó, de az évben amúgy megművelt részein a tájnak hosszú sorokban várták a meleget a szőlőtőkék, melyekről az itt élők finom borral láthatták el uraikat és tölthették meg a régi időkből megmaradt pincebarlangokat is.

Valahol nem messze több egyforma sziklatömb nyúlt ki a földből, melyek úgy tetszettek, mintha egy óriás kéz ujjai szúrták volna át a sápadt takaróját a tájnak. Némelyikük olyan volt, mint egy kifaragott oszlop, másikkuk pedig szinte téglatoronyhoz hasonlított.

– A helyiek ezeket hívják Libanyaknak – mutatott a földből meredő kőtüskék felé Leon és megállította egy pillanatra Igeus nevű lovát.

– Találó – felelt Zirran és megpaskolta ő is hátasa nyakát.

– Állítólag a hegy túlfelén álló vár ura, Lord Garlewinn vagy egy fél tucatot lebontatott, hogy aztán abból falait erősítse meg.

– Talán nem lelt követ ezen a hegyen, hogy ezeket vitte el? – furcsállta a történetet Bird.

– De biztos talált volna. Barátom, Sir Dare, ezek igen ritka fajtájúak. Mind ősrégi gránittömbök, az meg ugye igen kemény.

Leon megemelte kezét, hogy a baljukon laposan tűző napot eltakarja szeme elől, majd először nyugatra, aztán délre tekintett.

A hegy alatt egy jókora tó kékesszürke fodrai táncoltak lomhán. Partjának vonalát nem lehetett követni, hiszen sok helyen a télről még megmaradt és be nem gyűjtött nádas csomói tarkították elrejtve a föld és a víz határát. Egy részükön látszott, hogy a minap még kemény hidegek miatt volt módja az ittenieknek erre a munkára, de a nagyon hamar bekövetkezett jó idő és a gyors olvadás megakasztotta őket a betakarítás közepén. Néhány összegyűjtött és felállított köteg még most is ott árválkodott, de embert nem lehetett látni körülöttük.

Egy csapat nagyobb testű madár éppen felröppent valahonnan a nádas belsejéből, majd eltűntek egy másik tó közeli testvérében.

– Na, ez a Szélszalag-tó. Ha továbbra is ennyire kedvez nekünk a Mindenek Atyja, és tovább olvad a táj, estére elérjük talán a Sár-hegyi monostort. Ha öcsém a közvetlen mellette lévő várban is lenne – amit én sem hiszek –, a szerzetesek nem hinném, hogy tudnak a történelekről – indította elsürgetően újra a menetet Bringe.

A dombokkal tarkított táj felett derengeni látszott a levegő, s amikor a nap egyre meredekebben tűzött már le a földre, szinte jólesett a lovagoknak az a lágy szellő, ami megborzolta hajukat és lovaik sörényét.

Valamivel később Bird megállította a haladásukat, hogy egy apróbb, fás liget határában könnyítsen magán. Miközben hátat fordított társainak, akik hogy